

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Virtute ac Sacrameto Pœnitentiæ

Bosco, Jean a

Lovanii, 1670

Concl. V. Se quæ in aliquo casu sit obligatio per se, confitendi peccata mortalia, semel directè absoluta, hæc ipsa dependet à libera acceptatione pœnitentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73393)

tum; ergo veluti Confessio peccati venialis non est necessaria ex præcepto Ecclesiastico, pariter neque necessaria erit Confessio peccati mortalis, aliquando directè absoluti; & exinde, ceu per Confessionem peccati venialis non satisfit præcepto Ecclesiastico, nec itidem satisfacit per Confessionem peccati mortalis, aliquando directè absoluti. Quapropter:

CONCLUSIO V.

Si quæ in aliquo casu sit obligatio per se, confitendi peccata mortalia, semel directè absoluta, hæc ipsa pendet à libera acceptance penitentis.

80. Dico; obligatio per se, quia fieri potest, ut Confessio iterata peccati mortalis, sit necessaria ad debitè confitendum peccatum mortale, numquam directè absolutum; quo casu indubiè est obligatio confitendi peccatum mortale semel directè absolutum, confitendi, inquam, vel, ut rectè loquar, narrandi; nam propriè dicta Confessio est narratio in ordine ad Absolutionem à peccato narrato, qui ordo tunc non est necessarius. Sed de hac obligatione impræsentiarum non tractamus; verùm de obligatione per se & directè, procurandi Absolutionem à mortali, semel directè absoluto; & negamus omnem hujusmodi obligationem, independentem à libera acceptance penitentis.

81. Quod addo, propter Statutum aliquod Ordinis Cisterciensis, approbatum à summis Pontificibus Pio 2. & Sixto 4. quo, ut Aliqui volunt, præcipitur, ut omnes Religiosi sua peccata, etiam alteri confessa, semel in anno Prælato confiteantur: cui Statuto Religiosus voluntariè & liberè se subicit, quando voluntariè & liberè profitetur illam Religionem; sicuti voluntariè & liberè se obligat ad paupertatem, obedientiam, & castitatem, ad quæ ab Ecclesia non obligatur, immo nec potest obligari.

Alii aliter respondent ad hoc Statutum. Valquez q. 93. art. 1. dub. 6. n. 17. ait primò, illam Constitutionem non aliter potuisse obligare, quàm ratione voti & juramenti, quod interiores præstarent; quod tamen, inquit, credo non fuisse, quia illius non fit mentio. Secundò, quia ordinariis Confessariis concederetur facultas injungendi illam pœnam, quod fieri potuit; alia verò ratione non video quomodo fieri potuerit; potius enim videtur zelus nimius, sed non secundùm scientiam, quàm res digna præcepto. Sed Sixtus 4. eam confirmavit secundùm opinionem quorum-

dam, repugnantibus verò multis viris doctis. Hæc ille.

Sed contra primum; non est opus alio voto, quàm voto solemnis professionis illius Religionis; nam hoc ipso professus subicit se omnibus Constitutionibus legitimis illius Religionis, & sic non mirum, quòd nulla fiat mentio alicujus voti aut juramenti in illa Constitutione.

Contra secundum; in illa Constitutione nulla prorsus fit mentio Confessariorum, ut vel debeant, vel possint talem Penitentiam imponere. Et verò si res illa non est digna præcepto, sed zelus nimius non secundùm scientiam, nùm erit res digna satisfactione sacramentali, quæ & ipsa est præceptum particulare?

Quantùm ad Sixtum IV. quòd Statutum illud confirmaverit repugnantibus multis viris doctis, mihi non constat. Et quamvis aliqui repugnassent propter difficultatem præcepti, indè non sequitur, quin Religiosi, si velint, possint se ad illud opus obligare, quemadmodum ad alia opera consilii, paupertatem, castitatem, obedientiam, quæ difficiliora sunt.

An autem sit Constitutio obligans; ipsi viderint. De facto sic moderata dicitur, ut quamvis tertio debeant confiteri Prælato, non tamen peccata prius directè absoluta. Atque ut prius directè absoluta, rursùm deberent confiteri; liquet; quia illa obligatio oritur ex libera acceptance penitentis, dum liberè profitetur talem Regulam. Consimiliter obligatio, si aliqua est in Societate Jesu, faciendi Confessionem generalem; in ingressu quidem totius vitæ, deinde singulis semestribus aut annis ab ultima; patet; quia oritur ex libera acceptance penitentis, dum liberè ingreditur Societatem.

Cardinalis Lugo disp. 15. n. 98. Licet, inquit, pro tota Ecclesia non posset fieri talis lex, obligans ad secundam Confessionem eorumdem peccatorum; non tamen video, cur non possit fieri in Religione aliqua observante, in qua possunt ea præcipi, quæ spectant ad perfectionem, quam finis illius Religionis intendit: & quidem, in nostra Societate, una ex potissimis regulis (licet non obliget sub gravi peccato) est, quòd subditus manifestet totam suam conscientiam bis aut semel in anno Superiori, ita ut nihil grave ipsum lateat; quod medium habetur tamquam unum ex magis substantialibus & necessariis ad finem nostræ Religionis. Nec id solius nostri Ordinis est, sed commune ferè Ordinibus Religiosis antiquis. Cùm ergo hæc notitia, quam Prælatus habere debet de conscientia subditorum, maximè necessaria sit ad finem Religionis, non video, cur non possit fieri lex de illa notitia communicanda in Confessione de peccatis gravibus; hoc enim non auget, sed minuit

82. quàm in pugnat Auctor primò.

Secundò,

Tertio,

83. An sit Constitutio obligans?

Lugo

liberè se obligat in

Omnia sunt... non... lacra... fin... fati... nis, qui... m Pe... que... realiter... cilium... significat... id est... is ver... viribus... niten... e... ret per... nam... solo... x infi... unner... Domino... bus post... ter... opo... para... ceatur... ne... nam... cerdoti... à hie... ratum... illar... atione... fecisse... talis... odem... non... Com... gatio... m, ut... yno;... it, ut... com... haud... ad ex... sio... anno... Con... ctione... pere... icet:... que... tem... teria... ita... olu... tum;

nuit potius onus. Hæc ille; quamvis fateatur obligationem sub mortali fore periculosam.

Sed, meo iudicio, illud periculum sufficit, ut non possit sic præcipi. Neque enim Superior Regularis potest præcipere quæcumque aliquatenus conducunt ad finem Religionis; sed debent esse juxta Regulam, aut saltem non contra Regulam, aut animas subditorum, qualis est iterata Confessio peccatorum mortalium sub mortali, propter periculum non observationis. Deinde cum Superior non possit uti scientiâ confessionali in directione subditorum, ut proprio loco explicabimus, non video, ex quo capite illa notitia possit esse maximè necessaria ad finem Religionis.

Ex his facile respondetur ad Extravagantem quendam Martini V. quæ incipit: *Ad uberiorem fructum*, in qua præcipitur, ut hi, qui Religiosis Mendicantibus confitentur, teneantur nihilominus semel saltem in anno confiteri suis Parochis: *Volamus*, inquit Pontifex, quod ii, qui Fratribus confitentur, eisdem suis Parochialibus Sacerdotibus semel saltem in anno confiteri, prout generale Concilium statuit, nihilominus teneantur.

Patet, inquam, responsio ad hanc Extravagantem: nam, præterquam quod non fiat mentio eorundem peccatorum, adeoque sufficiat confiteri illa peccata, quæ pro tunc occurrunt absolvenda, perspicuè manifestum est, hanc obligationem, quanta quanta est, oriri proximè à libera acceptatione pœnitentis, qui nullatenus tenebatur confiteri Fratribus Mendicantibus. Si ergo sponte suâ confessus fuerit, sibi imputet, si eadem peccata rursus debeat confiteri Parocho; an autem debeat rursus confiteri, alibi disputabimus.

Eodem modo explico usum quarundam Religionum, in quibus est concessa facultas absolvendi itinerantes à casibus reservatis, cum onere postea Superioribus se manifestandi. Cum enim isti itinerantes non teneantur casus reservatos in itinere confiteri nisi velint, sed possint expectare præsentiam Superioris; si confiteantur in itinere, sibi ipsi imputent, si secundo debeant eadem peccata manifestare Superiori. Quomodo autem illa facultas licita & honesta sit, longè & latè disputant Auctores, Suarez disp. 30. sect. 5. Valquez q. 91. a. 3. Coninck. disp. 8. n. 116. Lugo disp. 5. à n. 100. Arriaga disp. 52. à n. 12.

Dico breviter; sicuti licita & honesta est reservatio casuum, pari ratione licita & honesta est facultas absolvendi à casibus reservatis itinerantes, sub onere postea Superioribus se manifestandi. Cum enim Superior absolute non teneatur dare potestatem absolvendi à reservatis inferiori, sed possit velle, ut itinerantes, postquam reversi fuerint, sibi confiteantur; quidni possit concedere inferiori potestatem absolvendi à reservatis cum tali onere,

acceptando à pœnitente? Non video quid obstat; cum illud onus pendeat à libera voluntate pœnitentis, qui non tenetur confiteri cum tali onere; sed potest Confessionem suam aut totaliter differre, aut dimicare, donec & usque ad propria redierit, & confiteatur Superiori, vel alteri habenti potestatem Superioris sine aliquo onere.

Si autem à me queritur, an illa obligatio comparendi coram Superiore sit gravis? Respondeo affirmative; quoniam valde conducit ad disciplinam monasticam & finem Religionis, eo modo quo conducit reservatio casuum. Quippe tametsi Superior tali casu non possit imponere Pœnitentiam sacramentalem, cum ejusdem videatur esse abolvere, & per Absolutionem elevare Pœnitentiam ad esse sacramentalem; quemadmodum in Sacramento Baptismi, ejusdem est aquam infundere, & proferre formam: interim tamen potest illatibus monitis subditum suum cautionem & vigilantiorum in futurum efficere; atque illa comparatio non modicum revocat subditum à peccato, forte in itinere committendo, & absque hujusmodi onere posset absolvi ad inferiori.

Dixi; *Tametsi tali casu non possit imponere Pœnitentiam sacramentalem*; quia si verum est, quod Aliqui docent tamquam probabile, alium Confessarium posse mutare Pœnitentiam sacramentalem, etiam extra Sacramentum, de quo suo loco, cur etiam non sit probabile, Superiorem tali casu posse imponere Pœnitentiam sacramentalem? Nonne quia impositio Pœnitentiæ sequitur Absolutionem, nec non potest esse sacramentalis? Quid si ergo Sacerdos per oblivionem jam absolvisset, antequam imposuisset Pœnitentiam, putas quia Pœnitentia subsequens non foret sacramentalis? Quid si ergo remittat pœnitentem, jam confessum & absolutum, ad Superiorem, cum obligatione faciendi Pœnitentiam ab ipso iungendam? Putas quia illa Pœnitentia non posset elevari ad esse sacramentale per Absolutionem præcedentem?

Nec ideo duplex erit minister hujus Sacramenti, quemadmodum duplex foret minister Baptismi, si unus ablueret, & alter proferret formam; quia satisfactio tantum est pars integralis, & hoc ipso quod inferior remittit pœnitentem ad Superiorem pro Pœnitentia accipienda, censetur imponere Pœnitentiam, à Superiore postmodum imponendam.

Fateor, inquis; verum tali casu Superior non imponeret Pœnitentiam sacramentalem, sed impositam determinaret; quod posset quilibet facere, etiam non Sacerdos; cum tamen non nisi Sacerdos possit imponere Pœnitentiam sacramentalem.

Unde etiam non valet hæc Consequentiâ Suarii supra n. 24. Superior potest taxare pœnitentiam

Iterata Confessio eorundem peccatorum mortalium in aliqua Religione non potest præcipi sub mortali.

84. Respondetur ad Extravagantem Mart. 5.

85. Explicatur usus quarundam Religionum.

& ostenditur quomodo sit licita.

penam imponendam ab inferiore pro certo aliquo peccato; ergo etiam sibi reservare ultimum iudicium de pena imposita, si intelligas iudicium sacramentale per immutationem Penitentiae, factam proprio nomine & propria auctoritate per ipsum Superiorem. Nam illa taxatio fieri potest per Superiorem non Sacerdotem, qui tamen per se ipsum non potest imponere, aut mutare Penitentiam sacramentalem.

Uter sit de hac controversia; haud equidem dubitandum videtur, Superiorem sic limitare posse potestatem inferioris absolvendi à casibus reservatis; ut Absolutio non valeat, nisi penitens voluntariè acceptet onus comparandi coram Superiore, si non ad imponendam Satisfactionem sacramentalem, saltem ut tali comparatione revocet subditos à peccato; & quasi franco quodam coëreat, cautioreque & vigilantiores in futurum efficiat.

Sed numquid hanc obligationem contraxit is, qui penitus eam ignoravit? Respondet Arriaga supra n. 24. non esse morale, quoddam reperitur ignorantia in Religioso illo iter faciente; cum enim ille iam sciat se habere casus reservatos, scique non posse ab illis absolvi, nisi recurrendo ad Superiorem; cumque in via hoc non possit, saltem apprehendit se debere postea recurrere; ac proinde ibi habet aliquam cognitionem saltem confusam, quæ eam obligationem suscipit. Hæc ille.

Quid ergo, si ille Religiosus iter faciens, invincibiliter ignoret se habere casus reservatos; aut si bonâ fide putet, socium suum habere potestatem absolvendi à reservatis, sine ulteriori onere comparandi coram Superiore, & si sciret contrarium, nollet ei confiteri? Breviter, ponamus casum (sive physicus sit, sive moralis, parùm refert) omnimodæ ignorantia; quarto, quid juris in illo?

Resp. Lugo supra n. 119. Absolutionem esse validam, & subditum manere obligatum ad comparandum, quia per ipsam Confessionem & petitionem Absolutionis contraxit obligationem, propter pactum implicitum ibi contentum. Ratio autem esse potest; quia qui habet voluntatem alicujus actionis validæ exercendæ, vel suscipiendæ, eo ipso habet implicitè voluntatem eorum, quæ ad prædictum actum validè exercendum requiruntur.

Probat à simili: Homo baptizatus, qui efficaciter vult contrahere verum & validum Matrimonium, quamvis invincibiliter ignoret esse Sacramentum, aut esse indissolubile, verè tamen conficit Sacramentum, & contrahit vinculum indissolubile, propter voluntatem universalem & efficacem, quam habuit, contrahendi verum & validum Matrimonium.

Similiter qui suscipit Ordinem sacrum, licet nesciat votum castitatis annexum, adhuc obli-

gatur, propter voluntatem efficacem, quam habuit, faciendi actum istum, prout ab aliis communiter fit. Atque ut talis non contraheret obligationem castitatis, quia illa non requiritur ad valorem Sacramenti; equidem in nostro casu penitens contraheret obligationem comparandi; quia valor Absolutionis pendet à voluntate acceptandi illam obligationem; quia Prælati non aliter vult dare facultatem absolvendi à reservatis.

Aliud exemplum esse potest in eo, qui ignorat penitentem obligari ad implendam Penitentiam, sibi à Confessario impositam; hic enim, non obstat illa ignorantia, eo ipso quod vult recipere Sacramentum & Absolutionem validam; vult etiam implicitè subire illud onus & obligationem, & per consequens obligatur; etiam in casu, quo si eam sciret, nollet suscipere Sacramentum cum tanto onere: nam quidquid sit de eo, quod tunc vellet; nunc tamen verè vult subdi Sacerdoti, & facere hanc actionem validam. Sic ergo in casu nostro, penitens ignorans obligationem, quam subit comparandi coram Superiore, vult tamen subdi huic Sacerdoti in hoc foro; quæ subjectio affert secum necessariò illam obligationem; sine qua non esset valida, quod sufficit, ut tacitè & implicitè velit illam obligationem.

Fateatur tamen Cardinalis supra n. 120. si ipse positivè nollet subire talem obligationem, & ita nollet, ut efficacius nollet talem obligationem, quam vellet valorem Absolutionis; tunc nec actum valere, nec manere obligatum ex pacto, sed ex priori obligatione, quam prius habebat confitendi peccata reservata suo Superiori.

Hæc doctrina non placet Arriagæ, & contra eam argumentatur à simili: Ego (inquit supra n. 22.) qui sum dominus pallii, habere possum voluntatem, ut quicumque eo pallio utatur, obligetur ad mihi dandum unum Julium; at si Petrus omnino ignorans petit à me, gratiam hanc sibi fieri, ut dem illi commodatum pallium ad unam diem, ego illi do, nihil omnino de ea obligatione significans; utitur ille pallio nihil sciens; postsumme ego secundâ die venire, & dicere illi: Tu vi impliciti pacti teneris ad dandum Julium? Profectò nemo id dicere potest probabiliter; ergo cum Religio potuerit itinerantibus hanc gratiam facere sine ullo onere comparandi, ut tollerent illis reservationem, ne forte ob viarum pericula contingeret eos mori sine Absolutione; quoddam autem illa voluerit hoc onus imponere, sit in præsentis casu (ut supponimus) tali homini penitens ignorans, quomodo quæso, dum ille bonâ fide utitur eâ Absolutione, possumus dicere, eum acceptasse implicitè hoc onus, & vi acceptationis ipsius eum esse obligatum?

Profectò hoc ego nullo modo capio; si obligatio

91. Tertium simile.

92. Contra hanc doctrinam arguit Arriaga à simili.

gatio esset annexa actioni non ex acceptatione utentis, sed ex præcepto, aut ex natura rei, tunc facile intelligerem, eum manere obligatum non à sua acceptatione, sed à mandato, quod cauere potest obligationem independentem ab acceptatione; at ratione acceptationis in re contingenter connexa, & penitus ab operante ignorata, est omnino intelligibile. Huculque Arriaga. Qui consequenter respondet ad instantias nostras, vel eandem habere difficultatem, vel obligationem oriri non ex libera acceptatione, sed ex præcepto divino, aut humano.

93.
Responsio
Auctoris.

Respondeo; etiam in nostro casu oritur aliquo modo obligatio ex præcepto humano, scilicet prohibitione Superioris, irritantis Absolutionem dandam seu datam sine tali onere; neque enim illud onus pendet ab acceptatione penitentis, quasi possit absolvi sine tali onere si velit; sed quia potest non velle absolvi cum tali onere. Interim si velit absolvi, quod præsumitur, etiam de illo, qui ignorans tale onus, confitetur; consequenter debet velle, & implicite censetur velle onus ex voluntate Superioris annexum, nisi velit graviter peccare suscipiendo Sacramentum invalidè, quod non est præsumendum. Dicitur autem hæc obligatio oriri ex acceptatione penitentis potius, quam ex præcepto humano, quia in actu secundo supponit liberam voluntatem confitendi inferiori, id est, Confessio liberè facta inferiori, est conditio sine qua non illius obligationis.

94.
Respondeo
ad simile
de Arriaga.

Ex quo respondeo ad exemplum Arriaga; si antecederet posita fuisset lex, ut quicumque uteretur meo pallio, obligaretur ad mihi dandum unum Julium, etiam qui ignorans illam legem, usus fuisset meo pallio, teneretur vi impliciti pacti ad mihi dandum unum Julium; censetur enim voluisse uti, sicuti alii communiter utuntur, etsi forte non voluisset uti, si scivisset tale onus annexum. Sibi ergo imputet si deceptus sit, quia potuit non uti tali re, si voluisset; adedque illa obligatio proximè quasi oritur ex libera acceptatione utentis, seu ex libero usu talis rei.

Sin verò qui concessit usum pallii, nullo signo externo neque in generali, neque in particulari manifestasset suam voluntatem, obligandi utentem ad dandum unum Julium, patet utique utentem neque ex vi pacti expliciti, neque impliciti ad quidpiam obligari; quoniam non nisi secundum sensibilia signa potest esse civilis communicatio inter homines, & ex consequenti obligatio.

Porrò in casu nostro supponimus, Superiorem voluntatem suam signo externo manifestasse, quamvis hic & nunc aliquis subditus illam voluntatem ignoret: quidquid sit de voluntate merè interna, quæ fortè etiam sufficeret ad invalidandam Absolutionem inferioris

per subtractionem jurisdictionis, quam non habet in casu reservatos, nisi dependenter (ut est verisimilius) ab interno consensu Prælati.

Igitur si quis bonà fide confessus fuisset, & admonitus de obligatione comparandi coram Superiore, non vellet eam suscipere, nullum haberet jus ad Absolutionem; cum Confessorius non habeat potestatem eum absolvendi, neque Superior teneatur eam dare; sed subditus imputet illud imprudentiæ suæ & ignorantiæ; veluti si bonà fide confessus fuisset laico. Alioquin quocumque esset confessus bonà fide non habenti potestatem in reservata, Superior deberet illi dare potestatem absolvendi, quod constat esse fallum. Sed de his plura proprio loco.

Ex hæcenus dictis patet quasi ad oculum, obligationem per se confitendi peccata mortalium, aliquando directè absoluta, si quæ in aliquo casu est; nullatenus provenire ex solo præcepto humano, absque interventu libertatis acceptationis penitentis. Immo nec videtur aliter posse præcipi illa confessio propter suam difficultatem, quæ communiter superat fragilitatem humanam; præsertim cum à Deo non inveniatur præcepta, sed prolixè restituta libertati penitentium; ut de illis peccatis citi possit, quod Tridentinum dicit de peccatis venialibus sess. 14. c. 5. *Quamquam restituta est utiliter, citra quæ omnem præsumptionem in Confessione dicantur, quod piorum hominum usus demeruerit, taceri tamen circa culpam... passim.*

Hinc Benedictus XI. Extravag. Inter ceteras, de Privilegiis: *Nec confessi ipse Extravag. (Prædicatoribus & Minoribus) peccata illa, de quibus confessi sunt eis, & absolvi penitentes, de illis teneantur Sacerdotibus propriis (sicut & non tenentur) iterum confiteri: non obstanti Constitutione generalis Concilii (Lateranensis sub Innocentio III. c. 21.) que sano intellectu (ut separatur absurdum; quod per Penitentiam dimissa peccata quis confiteri debeat, & quod liberatus debet adhuc ad solvendum remanere obligatus) intelligenda est (ut ex ea patet) de illis, qui sua peccata legitime confiteri alii neglexerunt.*

Ubi Pontifex vocat Constitutionem Generalis Concilii (in quo est potestas, si in aliquo est) absurdam, si intelligatur de obligatione ad iteratam Confessionem eorundem peccatorum. Et licet, ut notat Scholium præfixum, hæc Extravagans sit revocata per Clementinam II. de Sepulturis, multa tamen notatu digna in ea reperiuntur, quæ non sunt retractata.

Sed numquid quæ mortalium, eadem est ratio peccatorum venialium, ut nequidem horum confessionem possit Ecclesia præcipere? Non puto; quamvis enim nupiam reperitur per se præcepta, equidem non apparet sufficienti rationi, subtrahendi illam Confessionem

potestati legislativæ Ecclesiæ universalis, Confessionem, inquam, peccatorum venialium, si non omnium, quod ferè moraliter est impossibile, & factis difficile, saltem aliquorum. Pro cuius pleniori intellectu instituitur

CONCLUSIO VI.

Ecclesia potest præcipere Confessionem peccatorum venialium, si non omnium, saltem aliquorum, quæ penitens voluerit eligere. Quidni etiam sub gravi obligatione?

Prima pars bene intellecta est communis: intelligitur autem de Confessione peccatorum venialium, in defectum peccatorum mortalium, id est, Ecclesiæ potest præcipere, ut omnis fidelis utriusque sexûs singulis annis confiteatur sive venialia, sive mortalia.

Probatur à simili: Ecclesia potest præcipere alia Sacramenta, ut Confirmationem, & Extremam Unionem, estò non sint præcepta à Deo; ergo similiter poterit præcipere Confessionem, quæ est actus eximie virtutis, putà virtutis Religionis, & deservire potest ad majorem puritatem conscientiæ, ad Deum placandum, atque ad impetrandum aliquid pro bono communi Ecclesiæ. Quippe unum aut alterum peccatum confiteri est res factis facilis, & pascim homines nihil curant, quòd spargatur, ipsos unum verbum otiosum dixisse, aut levem aliquem motum cholerae passos &c. tamen si huic infamationi, quantumvis levi, provisum sit per sigillum Confessionis, quod obligat, etiam sub mortali, non revelare quemcumque minimum defectum in particulari; non præcisè propter diffamationem, sed quia si ea licentia generalis fieret, facilè homines à Confessione averterentur; cum facilè fieri possit ex imprudentia Confessarii, ut revelaretur peccatum veniale, quòd penitens nollet revelari; immò ut revelaretur peccatum mortale, sive ex inadvertentiâ, sive ex ignorantia. Igitur non apparet, cur minùs possit Ecclesiæ præcipere Confessionem unius aut alterius peccati venialis, quàm auditionem Missæ; aut similem aliquem actum Religionis, vel alterius virtutis.

Neque per tale præceptum peccatum veniale fit materia necessaria Sacramenti Penitentia; quia non teneor nequidem unum confiteri, si habeam mortalia; sed solùm ex hypothesi, quòd debeam confiteri, & non habeam aliam materiam sufficientem, teneor

confiteri peccatum veniale.

Si dixeris; Ecclesiæ non potest tali modo præcipere iteratam Confessionem peccatorum mortalium. Respondeo, disparitatem esse, quòd semper adfit alia materia, scilicet peccatum veniale. Deinde majus onus est, iteratò confiteri peccatum mortale alteri Confessario, immò eidem Confessario, quàm primà vice confiteri aliquod peccatum veniale.

Sic ergo intellecta Conclusio, saltem probabilior est, & communior. Immo non est adeò improbable, quòd possit Ecclesiæ ad Confessionem unius vel alterius venialis obligare directè, id est, ad confitendum illud, etiam si cum aliis esset conjunctum, inquit Suarius disp. 22. sect. 8. n. 4. Nam interdum fert aliquam censuram pro veniali peccato, scilicet minorem excommunicationem, ad cuius censuræ abolutionem, necessaria est manifestatio talis peccati.

Nihilominus tamen verùs censo (profecquitur hic Auçtor) illud non posse præscribi per se propter sacramentalem Confessionem, tamquam necessarium ad integritatem ejus; tum quia Ecclesiæ non potest mutare materiam Sacramenti; ergo nec facere materiam necessariam, quæ juxta Christi institutionem necessaria non est; tum quia talis Confessio nec ad remissionem peccati venialis est necessaria, cum aliis modis sufficienter possit tolli; neque etiam potest præcipi propter correptionem vel emendationem talis peccati, quia est materia levis; & medicina adeò rigorosa non est proportionata; saltem ut ponatur sub præcepto. Denique neque ad decentiam vel reverentiam Sacramenti potest hoc esse necessarium, ut per se patet. Nec obstat illud de censura; quia ad tollendam censuram, non est necessaria sacramentalis Confessio culpa: quòd si quis eà uti velit propter majus secretum, id est, accidentarium.

Sed contrà; minùs rigorosum est explicare peccatum veniale in Confessione, quàm extra; nam difficultas dispositionis compensatur fructu gratiæ; & obligatione sigilli; ergo si explicatio potest præcipi, etiam explicatio in Confessione.

Atque ut esset materia levis, indè ad summum sequeretur, tale præceptum non obligare sub peccato gravi. Deinde; ut notat Lugo disp. 15. n. 130. fortasse non parùm, sed multùm conducit ad profectum spirituales, habere curam & propositum efficacis extirpandi aliquod peccatum veniale, in quod homo solet cadere, quòd experientia ostendit in iis, qui frequenter venialia peccata confitentur.

Neque propterea Ecclesiæ mutaret substantiam Sacramenti, à Christo institutam; quoniam substantia est peccatum, non tantùm mortale

Objeçtio. solvitur.

99. An Ecclesiæ possit directe obligare ad Confessionem peccati venialis?

Verùs censo quòd non.

100. Sed contra eum arguitur, & respondetur ejus argumentis.

am non... potest... liber... videtur... at fra... à Deo... tis dici... peccatis... Confessione... conjuat... per cur... attri... illa, de... & non... Inno... sequa... pecc... debita... elligen... legimè... Gene... aliquo... atione... pecca... præ... Cle... amen... sunt... m est... idem... pete... tiatur... suffi... onem... pote...

97. Prima pars... 98. An Ecclesiæ... potest... peccati... venialis... 99. An Ecclesiæ... possit... obligare... ad Confessionem... peccati... venialis... 100. Sed contra... eum arguitur... & respondetur... ejus argum... entis...

